

ἔπιασε, καὶ τὸ χαρτὶ τὸ ἐχθρεύονταν θανάσιμα, τὸ χαρτὶ καὶ ἡ πένα τὸν ἐκδικήθησαν μετὰ θάνατον. Τὸν ἄφησαν κλεισμένο χρόνια καὶ καιροὺς ἀπέξω ἀπὸ τὸν κόσμον τους.

Ἐτοῦτα στοχαζόμενος, ἐξακολούθησα τὸ διάβασμα στὸ ἴδιο φύλλον. Καὶ ὦ ταραχὴ καὶ ὦ θαυμασμός! Αἰσθάνομαι σιὰ στήθια τὴν καρδιά νὰ βαρυχτυπάη, σὰν ἠλεκτρικὸ κουδούνι γγιγμένο ἀπὸ ἓνα χέρι ποῦ ἐπετρώθη ἀσάλευτον ἀπάνου του, κ' αἰσθάνομαι τὸν ἥσυχον ἄερα τοῦ δωματίου μου νὰ συνταράζεται ἀπὸ τὴν παρουσίαν, καὶ τὸ νοῦ νὰ λαχταρίζη στὸ ψηλάφισμα τοῦ Ἄοράτου.

Γιατὶ τὸ βιβλίον ἀνιστοροῦσε τὸν θάνατον τοῦ θείου μου με τὰ ἴδια λόγια τοῦ πατέρα μου, τὰ λόγια τὰ μυστικὰ καὶ τ' ἀπαράλλακτα, τὸ μῆνυμα «τοῦ κόσμου τοῦ πνευματικοῦ.» Πράγμα εὐκολοξήγητο, μπορεῖ νὰ εἰπῆτε. Ἄλλὰ σ' ἐμὲ κάτι ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ἀγνώστου, ποῦ ἐδῶ καὶ τισα χρόνια, λίγους μῆνες ὕστερ' ἀπὸ τὸ χαμὸ τοῦ θείου, ἐβυθίσθη κι' ὁ πατέρας, κάτι μοῦ λέει πῶς ὄχι!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ὁ λοχαγός.— Δὲν ντρέπεσαι, λοχία, νὰ μεθῆς ἔτσι; Ἄμ' τί θὰ κάμης ὅταν γίνης λοχαγός;

Ὁ λοχίας.— Τί θὰ κάμω; Δὲν θὰ καταδέχομαι τότε νὰ μιλῶ μὲ λοχίους μεθυσμένους! . .